

JÁSZ ATTILA

Sötét seb

*Van olyan, hogy nem azt írjuk meg,
amit szeretnénk. Ahogy kinézel az ablakon,
szikrázó, kemény hópáncél a szemközi háztetőn.
Feladtál mindent.*

*Néha olvad már, néha pedig azt hiszed,
a vékony tükörréteget nem szúrja át
semmiféle napsugár vágyott fénydárdája.
Érzéketlen maradsz a külvilág költészetére.
Nem üt rajtad sötét sebet.*

*Néha csak nevensz,
egészen könnyedén írod meg, amit mindig is
szerettél volna. Pedig most nem is akartad,
csak úgy alakult, váratlanul. Valahogy.*

*A látvány szóláncokká fűződött össze.
Majd az első mondat ütötte lukon át kimásztál
a kertbe. A mondatok meg jöttek utánad. Mint a vér,
láthatatlanul a lélek ütötte sebekből.*

Árnyékfoglyok

*Árnyékfoglyod vagyok. Mondod,
mondogatod magad elé. Próbálsz
kitalálni az élményt, honnan jöhet a szó.
Árnyas, könnyű séta nyomán a több száz
éves fák lombrajzolata pupilládon.*

*Fagyott levél alatt lassan rothadó emlékfoszlány
a nyárról. Akár az olvadó hólé szomorú
vidámsága és a gyerekkori jégcsapok
vasízű gondtalansága. Együtt is
előhívható.*

*Most éppen bármit sorolhatnál,
ami éppen eszedbe jut,
de csak motyogsz magad elé értetlenül.
Árnyékfoglyok, árnyékfoglyok vagyunk.*

Legalább néhány perc

*Tekintetemet átfúrtam az ablaküvegen.
A télvég bágyadt fényei minden este
elém varázsolják ezt a megunhatatlan látványt.
Minden este más, holott ugyanazon az ablakon
nézek ki, és ugyanakkor.*

*Aztán leeresztem szép lassan a redőnyt,
tudjak dolgozni végre, és képes legyek
elszakadni az ablakkeretből. Megvárhatnám
a teljes sötétséget, de tudom, veszélyes dolog
lenne, mert az idővesztéstől eltekintve,
ott van már az utcai lámpák misztikus fénye,
ahogy sárgás szeretetükkel megértően borítják be
a töredezett aszfalton kóborló faleveleket.*

*Akkor inkább a redőny, a munka, meg az alvás,
hogy másnap újra lehessen alkonyulat,
és legalább néhány perc megváltás
a redőny leeresztése,
a tekintet átfúrhatatlansága előtt.*

Hajnali fű

*A hajnali fű még mindig ott szárad a cipőm sarkán.
Mostanában ilyesmiben látom a költészet lényegét.
Ahogy a mezőn hagyott reggeli lábnyomok kihűlnek,
majd szinte észrevétlenül visszatérnek a déli napsütésbe.
Kissé bágyadtan és száradtan ugyan, de itt vannak.*

*Benne a szavakban. A séta emlékműve, a hajnali fű
győzelmi oszlopa okozta láthatatlan horzsolások
cipőm sarkán, meg egy kis tintaszínű sár. Hogy
biztos legyen az élmény, miközben várakozva ülök.*

*Vonatra, hogy jöjjön már végre, ne késsen folyton.
A jelen a jelenről hallgasson. Ne beszéljen bennem senki.
Hallgassanak a szavak. Csak képeket vetítsenek, ha lehet.*

KOHÁN GYÖRGY: BIVALYOS SZEKÉR NAPKORONGGAL